

Nummer II

1. Juni 1915

64. Aargang

Et Fredens Budskab.

Præsident Joseph F. Smiths Aabningstale ved Konferencen den 4. April 1915.

(Efter „Vituben“.)

Jeg er i Sandhed meget taknemlig for, at jeg sammen med Eder er i Stand til at være tilstede ved Aabningen af denne Konference, og jeg haaber, at vi kunne have en velsignet Tid i disse tre Dage; at mange af os, om ikke Alle, kunne samles her Formiddag og Eftermiddag for at modtage eller give Undervisning, for at blive formanede og om nødvendigt irettesatte, saaledes som Herrens Aand maatte lede dem, der skulle tale til os.

Fremgangen i Kirken.

Jeg er meget lykkelig paa Grund af, at Herrens Værk har gjort saa stor Fremgang i disse Bjergenes Dale og i de forskjellige Missioner ude i Verden. Overalt ser det ud til, at Kirken, Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, vedblivende gaar fremad.

Jeg tror ikke, at Præstedømmets forskjellige Organisationer nogenfinde have været mere fuldkomne og udvist mere Nidkærhed, end de gjøre nu, eller at Zions Stave have været bedre ledede og deres Affærer bedre bestyrede af dem, som præsidere over dem, end de ere i Dag. Jeg tror, at Kirkens Hovedorganisationer udføre deres Pligter fuldkomment saa godt nu som nogenfinde tidligere i Kirkens Historie.

Hvorfor skulde dette ikke være Tilfældet? Vi vedblive ikke at lære uden at komme til Sandhedens Erkjendelse. Ivertimod, vi forsøge vore Kundskaber og nærme os stedse mere og mere den fuldkomne Forstaaelse

af Sandheden og de Pligter og det Ansvar, der hviler paa de Medlemmer af Kirken, som ere kaldede til ansvarsfulde Stillinger i den, saa vel som paa alle Kirkens almindelige Medlemmer, hvis vi kunne bruge et saadant Udtryk om Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Hvem er der, som ikke gjør Fremgang under de nuværende Forhold i Kirken? Hvem er der iblandt os, som ikke lærer Noget hver eneste Dag? Hvem er der iblandt os, som ikke erhverver sig Erfaringer paa sin Vandring, dersom han opfylder sine Pligter som Medlem af Kirken og som Borger af Staten og af denne store Nation?

Efter min Opfattelse vilde det være en meget sørgelig Omstændighed, hvis Jesu Kristi Kirke kom til at staa stille blot et Øjeblik, hvis vi op-hørte med at voxe, udvikles og gaa fremad i Kundskab og Intelligens, i trofast Udførelse af vore Pligter i alle Stillinger, hvori vi blive indsatte som et Folk og som Medlemmer af Kristi Kirke.

I Fred med Verden.

Det er mig en overordentlig stor Tilfredsstillelse at kunne sige Eder, mine Brødre og Søstre, at Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige har Fred med sig selv og Fred med hele Verden. Vi have ingen krigeriske Tilbøjeligheder. Vi ere blevne belærte om, og vi have erkjendt, at een af vore Pligter, ja een af de vigtigste af dem, er at uddrive fra vor Midte al Strid, Ufred og Uenighed.

Vi sende vore Botskædere ud til Jordens Nationer, ikke for at kjæmpe med eksisterende religiøse Organisationer, ikke for at strides med dem eller skabe Uenighed og Forvirring blandt Jordens Indvaanere. Det Budskab, som vi forkynde til Menneskene paa Jorden, er et Budskab om Fred, et Budskab om Frelse og Forløsning fra Synd. Vore Botskædere ere belærte om, at de ikke skulle kriges med de religiøse Organisationer i Verden, naar de ere kaldede til at gaa ud for at prædike Kristi Evangelium, for at forkynde dem det Budskab, som er givet til Menneskenes Børn gennem Profeten Joseph Smith i denne Uddeeling, og hvorigjennem de kunne lære Sandheden at kjende, hvis de ville.

De ere sendte ud for at tilbyde Menneskenes Børn en Fredens Oliegren og for at gjøre dem bekjendte med, at Gud endnu en Gang har talt fra Himlen til sine Børn paa Jorden; at Gud paany i sin store Barmhertighed har gjengivet sin enbaarne Sønns Evangelium i dets Fylde til Verden; at Gud har aabenbaret sig og gjengivet guddommelig Myndighed til Menneskenes Børn til at handle i hans Navn, hvorved de blive i Stand til at udføre alle de Ordinancer, henhørende til Jesu Kristi Evangelium, som ere nødvendige for Menneskenes Børns Frelse; og deres Udførelse af disse Ordinancer maa nødvendigvis blive antaget

og anerkjendt af Herren, siden Han har givet dem Myndighed til at udføre dem i Hans Navn.

Vore Ældster ere sendte ud for at prædike Omvendelse fra Synd; at prædike Retsfærdighedens Principer til Menneskenes Børn; at forkynde til Verden Kjærlighedens, Venfæbets og Broderskabet's Evangelium; at lære Mænd og Kvinder at gjøre det, som er ret i Herrens Dine og overfor alle Mennesker; at undervise dem om, at Gud har oprettet sin Kirke paa Jorden, at Han selv er Grundlæggeren af den, og ikke Joseph Smith, ikke Brigham Young eller de tolv Apostler, som ere blevne kaldede i denne Uddeling. Vren for at have grundlagt den Kirke, som vi ere Medlemmer af, tilhører ikke disse Mænd. Gud er dens Ophav; Han er dens Grundlægger, og vore Ældster ere sendte ud for at bekjendtgjøre dette for Verden, idet vi overlade til Menneskene selv og deres egen Dømmekraft og Fornuft at bestemme, om de ville lytte til vort Vidnesbyrd, undersøge det og lære Sandheden at kjende for dem selv, eller de ville forkaste det og Intet have med det at gjøre.

Vi strides ikke med dem, hvis de forkaste vort Budskab; vi mundhugges ikke med dem, fordi de nægte at gjøre godt imod sig selv ved at annamme det Budskab, som vi give til dem til deres eget Gavn. Vi nøjes med at beklage dem; vor hele Sympathi er hos dem, som ikke ville modtage Sandheden og ikke ville vandre i Lyset, naar det skinner foran dem; vi fordømme dem ikke, bære intet Nag eller Had til dem; vi overlade det til Herren at dømme. Han er den eneste sande, retfærdige og absolut upartiske Dommer, og vi overlade til Ham at dømme. Det er ikke heller vort Formaal eller vor Opgave at forudsig Ulykker, Hjemløgelser og Ødelæggelser over Menneskene, dersom de ikke ville annamme Sandheden.

Lad dem læse Herrens Ord, saaledes som de findes nedskrevne i det nye Testamente saa vel som i det gamle. Endvidere, lad dem læse Herrens Ord, som ere gjengivne til Jorden gjennem Joseph Smith formedelst Guds Gave og Kraft, og som indeholdes i Pagtens og Mormons Bog. Lad dem læse dem, og de ville der saa at vide, hvilke Følger der ere forbundne med at forkaste Herrens Ord, naar det forkyndes for dem, og naar de lukke deres Ører for Sandheden og deres Dine for Lyset.

At forkynde Sandheden.

Vi behøve ikke at gjentage disse Ting og at prøve at indvirke paa Menneskenes Følelser og Dømmekraft ved at true dem eller ved at advare dem mod den Skjæbne, der vil blive deres Lod, som forkaste Guds Ord og ere ulydige og utaknemlige og ikke ville bøje sig for Sandheden. De ville hurtigt nok komme til Rundskab derom, selv om vi ikke sige et Ord til dem om det. Det er ikke vor Opgave at dvæle ved disse Ting. Det er vor Pligt at forkynde Evangeliet, udbrede

Sandheden, belære Menneskene om Guds Rige og Veje til Frelse og evigt Liv, om Omvendelse, Retfærdighed og Kjærlighed, om deres Handlemaade overfor hinanden, om den gyldne Regel: Gjør imod Andre, som Du ønsker, Andre skulle gjøre imod Dig, saaledes som Guds Søn lærte.

Den store Opgave og Pligt, som paahviler de Sidste-Dages Hellige, er at lære hver Mand og hver Kvinde for sig selv, hvilke deres personlige, individuelle Pligter som Medlemmer af Jesu Kristi Kirke ere, og saa snart en Mand eller Kvinde lærer sine Pligter imod Gud og sine Medfølsomme i Troen at kjende, da er Freden grundfæstet, da gjør Kjærligheden sig gjældende, og god Villie og Forstaaelse er tilvejebragt. Da er der ingen Bagtalelse, ingen Fienden Fejl hos hinanden, ingen Medrivning af Næstens Navn og Rygte; ingen Uenighed eller Trætte; thi i det Øjeblik en Sidste-Dages Hellig lærer sine Pligter at kjende, vil han vide, at det er hans Opgave at skabe Fred og at tilvejebringe gode Følelser, at være fyldt med Venlighedens Aand, være fuld af Kjærlighed, Barmhjertighed og Overbærenhed. Ingen Strid, Trætte eller Tvedragt, ingen Uenighed eller Splittelse kan opstaa blandt Medlemmer af Kirken, der forstaa deres Pligter som Sidste-Dages Hellige.

Undervis Barnene.

En anden stor og vigtig Pligt, der paahviler dette Folk, er at undervise deres Børn lige fra Buggen og indtil den Dag, da de træde ud i Livet som Mænd og Kvinder. De skulle undervises om ethvert Princip, der hører til Jesu Kristi Evangelium, og Forældrene skulle forsøge paa, saa vidt det staar i deres Magt, at indpode i deres Børns Hjertes en inderlig Kjærlighed til Gud og til Sandheden, en Kjærlighed til Verlighed og Retfærdighed, til Hæderlighed og Dyd og til Alt, hvad der er ædelt, sandt og godt. Dette er en meget vigtig Opgave for enhver Mand og Kvinde, der staar som Hovedet for en Familie i Troens Husholdning.

Lær Eders Børn at elske Gud. Lær dem at elske Jesu Kristi Evangelium. Lær dem at elske deres Medmennesker og især deres Medfølsomme i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, saa at de kunne holde fast ved deres Medlemskab blandt Guds Folk. Lær dem at reise Præstedømmet, ære og agte den Myndighed, som Gud ved Aabenbaring har givet til sin Kirke, for at den kunde blive ledet paa rette Maade. Herrens Hus er et Ordens Hus, og dette kunde det ikke være, hvis der ikke var Noget, som havde Autoritet til at præsidere, til at lede og styre Kirkens Affærer. Huset kunde ikke være et Ordens Hus, dersom det ikke var fuldkomment organiseret, saaledes som Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige er organiseret. Tag Kirkens Organisation bort fra hvilken som helst Gren, stor eller lille; tag een af disse bort,

udelad den, overse den helt og holdent — og Guds Kirke er ikke længere fuldkommen. Derjom vi forsatte eller vilde forsatte paa denne Maade, vilde vi snart staa paa samme Trin som de forrige Dages Hellige. Vi vilde lade os lede af Vildfarelser og Overtro, maaſte af Ubvidenhed og Menneſters Kunſtgreb, udelade lidt her og der, her en Linie og der en Lærdom, indtil vi vilde blive ligesom den øvrige fristne Verden, opløste, forvirrede, uden Retteſnor og uden den Kundskab, ſom Herren har gjengivet til ſine Børn i denne Uddeling.

Det er naturligvis en Selvfølge og i høj Grad nødvendigt, at de, ſom præſidere i Kirken, ſkulle lære deres Pligter grundigt at kjende. Der findes ikke een af dem, ſom indtage en eller anden bemyndiget Stilling i Jeſu Kristi Kirke af Sidſte-Dages Hellige, der kan udføre ſine Pligter ſaaledes, ſom han burde, medmindre han føler ſig ſom en Fader eller Broder overfor dem, ſom han præſiderer over. De, der ere iſtædte Myndighed, ſkulle ikke være Regenter; de ſkulle ikke være Befalingſmænd; de ſkulle ikke være egenmægtige. De Præſiderende ſkulle vinde Medlemmernes Hjerter, Tillid og Kjærlighed ved at udviſe Venlighed og uſtrømtet Kjærlighed, ved Mildhed og Sagtmodighed, ved at føre forſtandige Bevifer, ved at viſe et godt Exempel, hævet over enhver Kritik. Paa denne Maade, ved deres Hjerters Mildhed, ved deres Kjærlighed til Folket, lede de dem fremad paa Retfærdighedens Bane og lære dem Frelsens Vej ved at ſige til dem baade med Ord og Exempel: „Følg mig, ſaaledes ſom jeg følger Meſteren, Verdens Forløſer.“

Denne Pligt paahviler dem, ſom præſidere; den paahviler Medlemmerne af Kirkens Højraad, naar de ere ſammenkaldte for at behandle forſkjellige forelagte Sager, i hvilke Medlemmer af Kirken ere anklagede for Brud paa Kirkens Love. Det er deres Pligt at ſaa Sandheden frem, ſaa Kjendſgjerningerne op; de ſkulle da dømme i Overensſtemmeſe med de Oplyſninger og de Bevifer, der foreligge. Deres Bedømmelſe af en Sag ſkal hele Tiden være paavirket af Barmhertighedens og Kjærlighedens Aand; de ſkulle dømme med det Ønſte i deres Hjerter at frelſe og ikke at fordømme eller kaſte ud. Det er vor Miſſion at frelſe, ikke at ødelægge; at bygge op, ikke at rive ned; det er vor Miſſion i Verden at bringe Kjærlighedens og Sandhedens Aand ſamt Fred og gode Følelſer til Menneſtens Børn overalt i Verden; at Krig maa øphøre; at Strid og Uenighed maa forſvinde, og at Fred maa herſke hele Verden over.

Jeg takker Gud, min himmeſte Fader, ligesom Enhver af Eder, der er tilſtede her i Dag, ſaa vel ſom alle Medlemmer af denne Kirke; jeg ſiger, vi takke Gud for, at vort Land har Fred i ſaa ſtor Udſtrækning, ſom Tilfældet er. Jeg er bedrøvet over, at der er enkelte indre Splittelſer, indre Uenigheder, og at Stridens og Ufredens Aand i det Hele taget er tilſtede i forſkjellige Organisationer i vor Nation. Jeg er

bedrøvet over, at saadanne Ting finde Sted. Dersom de havde Jesu Kristi Evangelium, da vilde disse Stridigheder ikke finde Sted. De vilde ophøre med at give disse Uenighedens og Tvedragtens Følelser Næring. De vilde mødes med hinanden, raadføre sig med hinanden, drøfte deres Mellemværende med hinanden i Visdom og med roligt Overlæg, nedbedende den Almægtiges Velsignelse over deres Forhandlinger og Samraad, og da tage saadanne Bestemmelser, som vilde være til Folkets største Gavn. Derefter vilde de, Alle som En, tage fat paa Udførelsen af det, som nødvendigvis maa gjøres for at opbygge den Nation og det Land, hvori vi bo.

Jeg er glad for, at vi hidtil have undgaaet at blive indblandede i Krigen. Jeg haaber og beder, at vi aldrig skulle blive tvungne til at sende vore Sønner i Krig eller som en Nation blive Gjenstand for den Sorg, Angst og Fortvivlelse, som nu gjør sig gjældende i den gamle Verden. O Gud, hav Barmhertighed med dine stakkels Børn i Europa og overalt i Verden, som ere paavirkede af de sørgelige Tilstande, der herse som Følge af Menneskers Stolthed, Havesyge og Herstelsht.

Mine Brødre og Søstre! Gud er med Eder, Herren er med dette Folk, og dersom vi ville være hans Børn, ligesom Han er vor Fader, i Ordets fulde Betydning, da vil jeg sige Eder, at Gud vil stille Elementernes Raseri for Eder; Han vil velsigne Eder med Velstand; Han vil velsigne Jorden og gjøre den frugtbar. De, som høste dens Afgrøde i deres Ansigts Sved, ville faa en rig Høst, dersom de blot ville tjene Gud i deres Hjerter og i deres daglige Liv. Jeg er lige saa sikker paa Sandheden af dette, som at jeg staar foran Eder i Dag.

Jeg tror ikke, at det egentlig vilde være til min Fordel, og muligvis heller ikke til Eders, mine Brødre og Søstre, at fortsætte mine Bemærkninger ret meget længere. Det er naturligvis ikke nødvendigt for mig at omtale mine egne Følelser og mit eget Velbefindende, men jeg er kun et Menneske og det i en saa udpræget Grad, at jeg ikke har været fritaget for Kjendteguene paa den menneskelige Skrøbelighed i den senere Tid; men Herren har været barmhertig imod mig; Han har velsignet mig paa saa mange Maader og stænket mig sine Gaver og Velsignelser i saa rigt et Maal, at det vilde være syndigt af mig at beklage mig, selv under de mest smertefulde Gjenvordigheder og Tilstikkelser i Livet. Jeg elsker Sandheden. Jeg elsker Sandhed, hvor som helst jeg ser den og finder den. Jeg elsker Mænd og Kvinder, som ere ærlige og retfærdige. Jeg vilde holde af et Menneske af hele mit Hjerte uden Hensyn til, hvem han var, dersom jeg vidste eller blot havde en Følelse af, at han var oprigtig overfor Gud. Hans religiøse Opfattelse er maaske forskjellig fra min saa vel som hans Syn paa mange andre Ting; men er han ærlig imod sine Medmennesker og oprigtig overfor sin Gud, da ærer jeg ham, og jeg elsker ham for hans Ærlighed.

Naar jeg tænker paa vore Mødre, vore Børns Mødre, og jeg er-
 tjender, at de, under Evangeliets Indflydelse og Inspiration, leve et
 rent, retsaffent og oprigtigt Liv, tro imod deres Børn, tro imod deres
 Mænd, tro imod deres Overbevisning om Evangeliets Sandhed, o, min
 Gud, hvor min Sjæl da svulmer af Kjærlighed til dem! Hvor ædle
 og rene, hvor udvalgte og ønskværdige, hvor nundværlige ere de ikke i
 Udførelsen af Herrens Hensigter og Opfyldelsen af Hans Formaal!

Mine Brødre, kunne I undlade at behandle Eders Hustruer som
 Eders Børns Mødre? Kunne I undlade at behandle dem med Ven-
 lighed og Kjærlighed? Kunne I undlade at gjøre Livet saa behageligt
 og lykkeligt for dem som muligt, gjøre deres Byrder saa lette for dem
 som muligt, og gjøre Livet behageligt for dem og deres Børn i Ud-
 førelsen af deres daglige Pligter og Husholdningsaffærer? Hvorledes
 kunne I undlade at blive bejælede af en dyb Interesse for Alt, hvad
 der angaar Eders Hustruer og Eders Børn; hvorledes kunne I undgaa
 det? Derjom I besidde Guds Aand, kunne I ikke undlade det. Det er
 kun, naar Menneskene forlade den rette Vej og tabe Aanden, naar de
 forsømme deres Pligter, at de ville forsømme eller vanære et eneste
 Væsen, som er betroet til deres Varetægt. I kunne ikke undlade at ære
 Eders Hustruer og Eders Børn.

Mænd, som vedblivende ere beskæftigede med deres Livsgjerning,
 Forretningsmænd, Mænd, hvis Tanker og Energi hele Tiden er op-
 taget af deres Arbejde og Pligter, ville, hvis de have Herrens Aand
 med sig i Udførelsen af deres timelige Pligter, aldrig forsømme deres
 Børns Mødre eller deres Børn.

De ville ikke glemme at lære dem Evangeliets Principer og vise
 dem et godt Exempel.

Gjør aldrig noget selv, som tvinger Dig til at sige til din Søn:
 Gjør det ikke.

Lev saaledes, at Du kan sige til dine Børn, til dine Sønner: Min
 Søn, gjør saaledes som jeg. Følg mig!

Det er saaledes, enhver Fader skulde leve. Det er en Skam, en
 ynkelig nedværdigende Stilling at være i for et Medlem af Jesu Kristi
 Kirke af Sidste-Dages Hellige, hvis han handler saaledes, at han, hvis
 han kunde, vilde gjøre Alt for at forhindre, at hans Børn handlede paa
 samme Maade. Hvilket ynkeligt Syn frembyder ikke den Mand, der for-
 sømmer sine Pligter overfor dem, som elske ham, og som han burde
 elske højere end sit eget Liv; hvis han hengiver sig til sine Vifters og
 Videnskabers Tilfredsstillelse og gjør det, som han ikke burde gjøre, og
 som han vilde forbyde sine Børn at gjøre.

Gjør Eders Pligt, mine Brødre, og Herren vil velsigne Eder derfor.

(Fortfættels.)

 Tirsdag den 1. Juni 1915.

Et Blik paa den skandinaviske Mission.

I Tiden fra Onsdag den 31. Marts, da jeg tiltraadte Rejsten til Norge, og til Søndag den 16. Maj, da jeg atter kom tilbage til Kjøbenhavn, har jeg haft den Glæde at mødes med de fleste Hellige, som findes i denne Del af Herrens Vingaard. Saavel i Norge som i Danmark har jeg besøgt de fleste af Kirkens Grene og afholdt Møde overalt, hvor Tid og Lejlighed gaves. Samtidig har jeg overalt, hvor jeg er kommen frem, aflagt Besøg i en stor Del af de Helliges Hjem, hvor jeg blev modtaget med den største Zunderlighed af Alle. Besøget har undertiden været af kort Varighed, men dog længe nok til at lade Søskende forstaa, at de ere mig alle lige kjære, og hvis Forholdene stillede sig anderledes, end de gjøre, vilde det have været mig inderligt kjært at gjøre Opholdet noget længere. Naar jeg derfor efter min Rundrejse i Missionen betragter Stillingen som et Hele ved at tage Forholdene, hvorunder vi nu virke, i Betragtning, kan jeg med Sandhed sige, at Alt staar godt til. Møderne ere i Almindelighed godt besøgte paa de fleste Steder. Med ganske faa Undtagelser udvise Søskende tilbørlig Agtelse og Hengivenhed for de lokale Brødre, som have Ledelsen i de forskjellige Grene, og i nogle Tilfælde ere Møderne bedre besøgte end tidligere. De Hellige ere i Reglen pligtopfyldende, og med stor Tro paa de lovede Forjættelser søge de at støtte den gode Sag. Uagtet der paa flere Steder hersker megen Arbejdsløshed, have Kirkens Medlemmer dog i de fleste Tilfælde haft Beskjæftigelse. Vægemligt se de godt ud saavel i „Kjød som i Klæder“, medens Tilfredshedens og Glædens Smil lyser i deres Ansigt. Hvad der jærkligt fængslede min Opmærksomhed, var Søndagsstolerne, som ere i en udmærket Forsatning i hele Missionen. Det var ligesom himmelfærdigt at overvære dem; thi en Mænd og Indflydelse raadede, som rørte Hjerternes Streng; og selv hos flere besøgende Venner saas Taarerne væde Kinden. De forskjellige andre Foreninger, saasom den kvindelige Hjelpeforening og Unge Mænds- og Kvinders Foreninger, virke alle med Liv og Interesje. Dog, hvad sidstnævnte Foreninger angaa, er der et Sted i Missionen, hvor Tilslutningen burde være meget bedre. Sangforene som et Hele udføre et prisværdigt Arbejde og kunne betragtes som et af de væsentligste Drivhjul i Værket. I Aarhus og Aalborg Konferencer overværede jeg 9 Daabshandlinger og udførte en af disse selv, den 15. Maj, som er den store Mindedag, da Johannes den Døber bejæglede det aaroniske Præstedømme paa Joseph Smith og Oliver Cowdery, og som tillige er

vor højtagede Præsident Anthou H. Lunds Fødselsdag. Disse Tankebetragtninger gjorde Handlingen saa meget mere højtidelig. Helbredelsens Gave, som er en af de Gaver, der er knyttet til Evangeliet, har vist sig i en stor Grad. I mange Tilfælde bleve vi anmodede om at falde de Syge med hellig Olie, og Gud hørte vore Bønner og helbredede dem, for hvilket vi give Ham al Ære. Som man kan tænke, er der ikke i det sidste halve Aar bleven tillagt Menigheden saa mange nye Medlemmer som tidligere, men dette tror jeg heller ikke forventes af Nogen, eftersom vi kun ere nogle enkelte Missionærer til at varetage den os anbetroede Gjerning. Vi have imidlertid været i Stand til at holde vor Stilling og have tillige vundet lidt Terræn overalt.

Hvad Kirkens Ejendomme angaar, ere de alle i god og forsvarlig Stand. I Bergen, Norge, have de Hellige nu et godt og hyggeligt Sted at samles, beliggende Vasterelvsgaten Nr. 1, et af de smukkeste Strøg i hele Byen.

Med Blikket saaledes henvendt paa Tiden, som er gaaet, have vi Grund til at udbryde med David: „Kommer, lader os synge med Fryd for Herren; lader os raabe af Glæde for vor Frelseres Klippe! Lader os komme frem for hans Ansigt med Tak; lader os raabe af Glæde for ham med Salmer!... Thi han er vor Gud, og vi ere det Folk, han føder, og den Hjord, hans Haand leder.“

Lader os stedse erindre, at vi ere her i en Skole for at erholde en Uddannelse, som skal berede os til at møde Gud. Der vil maaske møde os mange Prøver paa vor Vandring gennem Livet, men hvis vi stedse stole paa Herren, vil han lette vore Byrder, og det Bærf, vi frivilligt have paataget os at stride for, vil sejre; og Guds trofaste Hellige ville blive prydede med Sejrens skønne Krone.

Med inderlig Hilsen til alle de Hellige i den skandinaviske Mission.

Eders Broder i Kristo

Hans J. Christianien.

Uddrag af Tale af Missionspræsident Hans J. Christensen,
holdt ved Foraarskonferencen i Kjøbenhavn Søndag Aften den 25. April 1915.

Jeg glæder mig ved at staa frem og bære mit Vidnesbyrd til Eder angaaende Evangeliets dyrebare Sandheder. Jeg føler mig nøje knyttet til de Hellige i Scandinavien ved Evangeliets Baand. Jeg er imidlertid glad ved, at mit Hjem er i „Giraims“ Land, blandt Guds Folk i det fjærne Vest, hvor Herren i rig Grad tildeler sine Hellige Evangeliets saavel timelige som aandelige Velsignelser.

Ved at lytte til Korets smukke Sang ledes mine Tanker hen til det herlige Sangkor af mange Hundrede Sangere, som synger ved Forsam-

lingerne i det store Tabernakel i Salt Lake City, og som affolpagneres af ypperlig Musik fra det store berømte Orgel. Mangfoldige Fremmede, som have overværet vore Møder i Tabernaklet og lyttet til Sangkoret og Tonerne fra Orgelet, have udtalt sig angaaende det mægtige Indtryk, de derved have faaet af vort Folk og vor Gudsdyrkelse. En Herre, som paa Forretningsvegne opholdt sig i Utah og overværede et Konferencemøde, skriver til sit Hjemblad vedrørende Brigham Young og Tabernakelskoret: „Er det rimeligt at antage, at den store Folkeleder Brigham Young ved at kolonisere og opdyrke Utahs yndige Dale ved Folk fra forskjellige Lande kunde være en daarlig Mand? Kunne vi virkelig tro, at han, der som Hovedleder førte de første Mormoner hertil, kunde gjøre Begyndelsen til Oprettelsen af, hvad der i Dag er en af de største og stærkeste og mest fremadstridende kirkelige Organisationer i vort Land; kunne vi tro, at alt dette kunde gøres for Guds alvidende Blikke af en Mand og dem, som fulgte ham, hvis de ikke havde været ledte ved Guds Magt? Kirken har afholdt Konference i denne Uge i det store Tabernakel her i Salt Lake City. Synet af den mægtige Forsamling, af Folk af een Tro, som var tilstede, skal jeg aldrig forglemme. Efter en Bøn af en af de gamle Patriarker sang Koret en herlig Sang: »True to the Truth«, forfattet af Korets Leder, og Musikken dertil skrevet af ham; og jeg ønsker at sige, at dette var første Gang i mit Liv, at Sang bragte Taarer i mine Øjne. Tonerne, som naaede mine Ører fra Sangerne, og Orgelet, der med sine Vitoner kan frembringe Musik, der lyder som Mennekestemmer, paavirkede mit Sind og mine Følelser, som om jeg havde Vinger og kunde flyve til Himmelen. Jeg har ikke nogetsteds overværet kirkelige Sammenkomster, hvor Prædikenerne vare mere indtryksfulde, eller hvor Talerne bleve hørte med større Opmærksomhed.“

Naar vi sammenligne menneskelig Filosofi med Kristi gjengivne Evangeliums herlige Principer, saa ere selv de skønneste Systemer dog kun som Kunstblomster ved Siden af Evangeliets levende og duftende Blomster; og derfor er det af højeste Bigtighed for Menneskene at ankomme Evangeliet. Det er selve „Livet“, der er det vigtigste af Alt, og vore Bestræbelser skulde derfor stedsse gaa ud paa at komme i Besiddelse af det evige Livs herlige Naadegaver. Mange Mennesker tænke, at fordi de have været i Besiddelse af tilstrækkelig Troskraft til at modtage visse Betsignelser fra Herren, visse aandelige eller timelige Gaver, saa beviser dette, at de ere i Besiddelse af Evangeliet og ikke behøve at gjøre sig yderligere Anstrengelser; men en saadan Opfattelse er meget forkert; thi Kristi saliggjørende Evangelium omfatter alle Livets Forhold og berettiger de Lydige til at erholde Evangeliets mange forskjellige Naadegaver baade her og hinside. Det er derfor absolut nødvendigt for alle Mennesker at adlyde Evangeliets Principer, som de

blive forklarede for dem af Præstedømmet i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Jeg vil tillade mig at oplæse nogle Udtalelser af en oplyst kristen Kineser, som besøgte Thykland for at uddanne sig videre og efter sin hjemkomst gav sin Mening tilkjende angaaende Thykland som kristen Stat. Hans Udtalelser udtrykke Sandheden med Hensyn til Kristendommen i Europas andre Kulturstater. Den kinesiske Herre holdt sin Tale i et Missionskapel. Han sagde blandt andet: „Venner, Thykland er et herligt Land, et mægtigt Rige, en stolt Stat. Jeg beundrer Thykland. Det Dnske brænder i mig: Maatte Kina erhverve Thylands Kultur, saa vilde det blive endnu herligere, endnu mægtigere end Thykland, saa vilde Kina blive den stærkeste Magt i Verden. Men Thykland er ingen kristelig Stat. I have troet det indtil i Dag, fordi Missionærerne sagde det. Men dette er ikke Tilfældet. Thykland har forlængst afkrystet Kristendommen. Jeg var i de større Stæder i Thykland. Jeg var i Berlin, denne Livets og Arbejds By. Berlin er Thylands Hjerte, og Thylands Hjerte veed Intet om Kristendom. Du vil spørge: Har Du været i Kirkerne? Ja, jeg har været i Kirkerne. De vare tomme. Ikke en Gang om Søndagen gaa Thyerne i Kirke. Naturligvis er der Nogle, der gaa. De ere angst for Døden, og de tænke, at den Angst vil gaa bort i Kirken. Men de betyde intet for Offentligheden; man ler bare ad dem. Præsterne stode paa Prædikestolene og beviste for de saa Tilhørere, at Bibelens Ord vare mente helt anderledes, end Fædrene havde opfattet dem. Missionærerne ville sige: Der gives endnu mange Kristne i Thykland, som tro paa Kristus og holde fast ved Bibelens rette Lære. Jeg har ikke set disse Menneſter, og hvis de findes, hvorfor virke de saa ikke for deres Religion? Missionærerne revse Kineserne, fordi de ryge Opium og beruse sig i Riskevin eller gaa tilgrunde i Spillelidenskab. Hvorfor blive de ikke hjemme og revse Drankerne i deres eget Land?“ Den hjemvendte Kineser sagde sine Landsmænd mange drøje Sandheder med Hensyn til den almindelige Kristendom i Verden.

Vi Sidste-Dages Hellige have stor Grund til at takke og prise Herren, fordi han i sin Naade har delagtiggjort os i det gjengivne Evangeliums Gaver og Betsignelser. Vi vide, at vi have modtaget det sande Evangelium, idet den Helligaand ophjser vort Sind, saa vi vide med absolut Visshed, at vi have annammet Sandheden.

Jeg beder Herren velsigne os Alle i Jesu Navn.

Tankeſprog.

Stol aldrig paa en Løgner. Man kan ikke en Gang forlade sig paa, at det, han siger, virkelig er Løgn; thi han taler maaste undertiden dog Sandhed.

„Vituben“.

Foraarskonferencen i Kjøbenhavn.

Lørdag Aften den 24. April blev der afholdt et almindeligt Præstedømsmøde, hvor besøgende Brødre fra Konferencens Grene vare tilstede. Missionspræsident Hans J. Christiansen opmuntrede Brødrene til fortsat nidkjær Virksomhed.

Søndag Formiddag Kl. 10 afholdtes Søndagsskolekonference. Sangen: „Hvilken smuk og yndig Morgen“, blev afslungen. Bøn af Ældste Niels F. Green. „Vær velkommen, Søndag Morgen“, blev slungen.

Missionspræsidenten bød de Tilstedeværende velkommen. Han glædede sig over at se saa mange tilstede. Var glad ved at være vendt tilbage fra sin vel tilendebragte Missionsrejse i Norge. Skolens Forstander, Ældste Jens B. Hansen, gav Beretning om Søndagsskolens Virksomhed i det forløbne Halvaar siden sidst afholdte Konference. Det var ham en Glæde at virke i Skolen, og det var hans kjæreste Ønske at fortjætte sin Virksomhed og gjøre Alt, hvad der stod i hans Magt, for Børnenes Undervisning i Evangeliets Principer. Ældste James M. Hansen afgav Rapport over Søndagsskoleklasserne i Søborg, en for de Ældre og en for Børnene. Klasserne havde studeret deres Lektier med Iver og Lyst. Søndagsskolen der var en Afdeling af Kjøbenhavns Søndagsskole. Ældste Orla Nielsen afgav Rapport over Søndagsskolen i Helsingør. Den lille Søndagsskoles Stilling var ret god.

Søndagsskolens specielle Konferenceprogram bestod af: Korang af Lærere og Lærerinder. Fremsigelse i Kor af de ti Bnd. Individuelle Sang-, Musik- og Recitationsnumre; Afbildelsen af Klasselektier, ogsaa af Afdelingen fra Søborg, som var tilstede. Alle Numrene bleve særdeles vel udførte. Forstanderen takkede Søndagsskolens Medlemmer for udvist Flid og opmuntrede tilstedeværende Forældre, der ikke vare Medlemmer af Kirken, til at sende deres Børn til Skolen.

Missionspræsidenten foreslog nu Medlemmerne af Søndagsskolens Bestyrelse samt øvrige Lærere og Lærerinder til Opholdelse. Forslagene bleve enstemmigt vedtagne. Han udtalte, at han sølte, at Guds Aand havde været tilstede i rig Grad, og han var meget taknemlig til Herren for den gode Søndagsskole. „Hav Tak for Profeten“, blev afslungen, og Genealog Jens Jensen sluttede Søndagsskolens Konferencemøde med Bøn.

Konferencemødet Kl. 2 aabnedes med Aflyngelse af Sangen: „Fra Himlens høje Hvælv“ og Bøn af Ældste James M. Hansen. Efter en Sang af Koret bød Missionspræsidenten de Forsamlede velkommen. Ældste Carl C. Nielsen fra Flakkebjerg afgav Rapport over Sydvest-Sjællands Gren. Broder Orla Nielsen over Nordøst-Sjællands. Der var kun saa Søstende i disse Grene, men de vare

næsten alle nidkjære og pligtopfyldende og skuede med Tro og Haab fremad mod Zions herlige Fremtidsdag. Ældste John Larsen fra Bornholm, et mangeaarigt Medlem af Kirken, bar et kraftigt Vidnesbyrd til de Forsamlede om, at det Evangelium, vi havde annammet, var Guds Søns sande Evangelium. Ældste James A. Hansen udtalte sig angaaende sin Missionsvirksomhed som Missionær og specielt angaaende sin Gjerning som Missionssekretær. Ældste Hyrum W. Jepsen udtalte sig fortsat angaaende sin Missionsvirksomhed. Han havde i Forbindelse med sin øvrige Gjerning i den senere Tid været Instruktør for Sangforet. Han ønskede at gaa frem og opfylde sine Pligter. Genealog Jens Jensen formandede Kirkens Medlemmer til at bestræbe sig for at komme i Besiddelse af alle genealogiske Oplysninger, som det var muligt for dem at erholde. Ældste Niels F. Green sluttede med Taksigelse.

Konferencemødet Kl. 7 Aften aabnedes med Afhyngelsen af Sangen: „Foraaret atter med duftende Binde“. Bøn af Ældste Niels F. Green. „Evide Fader, vi hdmgyt Dig beder“, blev affungen. Missionspræsidenten gjorde nogle indledende Bemærkninger, hvorefter han anmodede Ældste Peder M. Lundgreen, som var paa Besøg fra Jylland, om at tale til de Tilstedeværende. (Uddrag af Talen vil senere blive gengivet i „Sk. Stj.“) Koret sang en indtryksfuld Sang, hvorefter Ældste F. F. Samuelson talte til de Forsamlede. (Uddrag af Talen fandtes i forrige Nummer af „Sk. Stj.“) Efter Afhyngelsen af en Sang holdt Missionspræsident Hans F. Christiansen en belærende og opmuntrende Tale. (Et Uddrag af Talen findes i dette Nummer.) „Er Gud for mig“, blevungen, og Mødet sluttedes med Taksigelse af Ældste Jens P. Hansen. Efter Mødets Slutning sang Koret et Par smukke Gttrannumre.

Konference- og Grensmødet Mandag Aften Kl. 8 aabnedes med Afhyngelse af Sangen: „Hør i din Enbaarnes Navn“ og Bøn af Ældste Carl C. Nielsen. Koret sang: „Nu forsamles vi“. Missionspræsident Christiansen sagde, at Mødet ogsaa vilde blive et Nadvermøde, og naar vi værdige node Brødet og Vandet, som symboliserede Kristi Legeme og Blod, vilde Guds Aand trøste vore Hjerter. Brødrene Jens P. Hansen og Karl Danneborg administrerede Nadveren. „O, min Fader, Du, som throner“, blevungen. Missionspræsidenten sagde, at det var en Orden i Kirken, at Kirkens Generalautoriteter bleve foreslaaede til Opholdelse ved Kirkens forskjellige Konferencer, som de vare foreslaaede og sanktionerede ved Generalkonferencen i Salt Lake City. I Henhold hertil bleve Kirkens Præsidentstab og Autoriteter foreslaaede til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner. Forslagene bleve enstemmigt vedtagne. Dernæst, at Missionspræsidenten over den europæiske Mission, Hyrum W. Smith, blev opholdt i sit Embede; at Hans F. Christiansen blev opholdt som Præsident over den skandinaviske Mission;

at Niels F. Green blev opholdt som Oversætter og Redaktør af „Skandinaviens Stjerne“; at James A. Hansen blev opholdt som Missionssekretær. Forslagene bleve enstemmigt vedtagne.

Det blev dernæst foreslaaet, at Missionspræsident Christiansen blev opholdt som Konferencens Præsident; at Hyrum W. Jepsen blev opholdt som Sekretær for Kjøbenhavns Konference; at Ældste Carl C. Nielsen blev opholdt som Forstander over Sydvest-Sjællands Gren med Jakob Jensen som hans Medhjælper; at Orla Nielsen blev opholdt som Forstander over Nordøst-Sjællands Gren; at Carl Andersen blev opholdt som Forstander over Bornholms Gren med Ældste Carl Lund som hans Medhjælper. Alle Forslagene bleve enstemmigt vedtagne.

Derefter bleve Bestyrelses-Medlemmerne henholdsvis i Den kvindelige Hjælpeforening, de unge Mænds og de unge Kvinders Foreninger og Sangkoret samt Dørvogteren foreslaaede til Opholdelse i vor Tro og vore Bønner. Alle Forslag bleve vedtagne.

Præsident Christiansen oplæste Konferencens Halvaarsregnskab. I Forbindelse hermed sagde han, at Herren vilde belønne dem, som betalte deres Tiende og Ofringer. Regnskabet blev enstemmigt godkendt.

I det forløbne Halvaar vare 14 ordinerede til Præstedømmet og 2 Børn velsignede. Konferencen talte 759 Sjæle, og 126 af dette Antal vare Børn. Han bad Herren lægge sin Velsignelse til de Anstrengelser, som bleve gjorte af de præsiderende Brødre og Søstre i Konferencens forskellige Organisationer.

Ældste Niels F. Green talte til de forsamlede Søstende. Han sagde, at han elskede alle Sidste-Dages Hellige, og bevidnede, at Evangeliet, vi have annammet, er Kristi sande og frelsende Evangelium, som er gjengivet til Jorden.

Ældste Peter M. Lundgreen, Konferencepræsident over Aarhus og Aalborg Konferencer, bar sit Vidnesbyrd om, at Evangeliet aldrig mere skulde blive borttaget fra Jorden. Herren havde tilgivet os vore Synder, og nu maatte vi bestræbe os for at tjene ham og virke med Kraft for Evangeliets Udbredelse paa Jorden. Den sikreste Vej for Søstende at følge for at komme til Zions Land var at betale deres Tiende; thi da vilde Herren aabne en Udvej for dem. Han omtalte Velsignelserne, som fulgte med Tempelarbejdet.

Præsident Hans F. Christiansen mindede Søstende om, at Redaktionen af „Skandinaviens Stjerne“ bestræbte sig for at gjøre dette kirkelige Tidsskrift saa indholdsrigt, belærende og interessant som muligt. Han haabede ikke, at nogen af Kirkens Medlemmer havde lidt Nød i den forløbne Vinter. Vi kunde være taknemmelige til Herren for, at vi ikke vare direkte berørte af Krigen, som rasede. Ved at beskue den nyopvaagne Natur blev der indgydt nyt Haab i vort Bryst, og vi se hen med Glæde til den kommende Tusindaars-Sommer. De Sidste-Da-

ges Hellige vare paa den aandelige Slagmark. Vi havde stor Grund til at glæde os ved Sandheden og Evangeliets Forjættelser, som vi have modtaget, og det skulde stedse være vor Opgave at være Fredsstiftere. Vi skulde elske Gud over alle Ting og bede med og for hverandre. Vi skulde stedse erindre det fælles Valgsprog: „Frikt Mod, Søfskende; fremad til Sejr! I Enighed er Styrke“. Ere vi individuelt i Besiddelse af Kjærlighedens Aand, blive vi stærke. Han bad Herren velsigne os alle, saa at vi maatte blive rige i ham.

Broder Julius Tronier blev under Haandspaalæggelse beffikket som anden Raadgiver til Søndagskolens Forstander. Salmen: „Hav Tak for Profeten, Du sendte,“ blev derefter affungen, hvorefter Konferencen blev fluttet med Takfigelse af Eldste James A. Hansen.

Den nye Grundlov.

Den nye Grundlov giver lige Valgret; den udvider, som tidligere meddeelt, Valgretten til Kvinder og Thyende og giver Valgret til Folkethinget fra 25-Aars Alderen. I Løbet af nogle Aar vil Landstthinget repræsentere alle Stemmeberettigede over 35 Aar, en Alder, hvor Mænd og Kvinder burde have tilstræffelig Livserfaring til at vide, hvilken Politik der bedst vil tjene deres Interesser. De 12 kongevalgte Landstthingsmænd afløses af 18, som vælges af det afgangende Thing. Kjøbstæder og Landdistrikter faa lige Valgret til Landstthinget, der kan opløses, hvis Thinget modstætter sig en Lov, som Folkethinget har vedtaget to Gange, nemlig før og efter et almindeligt Folkethingsvalg. Ikke alene Valgretten, men Valgbarheden udvides til Kvinder og Tjenestefolk for saa vel Landstthing som Folkething. — Den nye Grundlov, som Regjeringen og Folkets Repræsentanter ere blevne enige om, vil upaatvivlelig blive ophøjet til Lov ved kongelig Understrift forstkommende 5. Juni, Danmarks Grundlovsdag.

Hvorvel Danmarks Konge beklageligt nok ikke er givet Religionsfrihed ved den nye Grundlovs Bestemmelser, og der ikke opnaaedes Enighed om visse andre Grundlovsreformer, saa er den nye Grundlov i Sammenligning med den gamle dog et meget stort Skridt fremad, og de manglende Reformer kunne komme ad Aare. Som naturligt er, jubler det frifindede danske Folk over det ved gjensidig Imødekommelse saa hurtigt opnaaede Resultat paa Grundlovsændringens Omraade, efter at mange tidligere Forjøg paa Grundlovsreform vare strandede.

Det maa blandt andet haabes, at Kvindernes Valgberettigelse og Valgbarhed til Thingene maa have den Virkning, at det bliver muligt, at paatrængende Reformer af en moralsk Natur kunne blive gennem-

førte i Danmarks Rige; og det kjendes fra flere af De forenede Stater, hvad Kvinde-Stemmeret, f. Ex. i Totalafholds-Spørgsmaalet, kan udvirke.

Danmark har i Grundlovs-spørgsmaalet og med Hensyn til økonomiske Spørgsmaal i den senere Tid sat andre af de europæiske Lande et lysende Exempel til Efterlignelse.

Som bekendt bleve Kristi gjengivne Evangeliums Principer først forkyndte i Danmark Aaret efter Juni-Grundlovens Vedtagelse i 1849. Som Kirkesamfund have vi som en Regel været forundte at dyrke Gud og leve vort religiøse Liv i Overensstemmelse med vor Samvittigheds Bydende; og den nye Grundlov varfles vel med Hensyn til, at Kirkens lovlige Medlemmer i Fremtiden fuldt ville blive beskyttede i deres religiøse Rettigheder; og Kirkens danske Medlemmer sætte en speciel Værd i at være talte blandt Landets bedste Borgere. Niels J. Green.

Afslasning og Bestikkelser.

Ældste Nephi L. Williams, som sidst har præsidere over Kristiania Konference, er løst med Værd for udført Missionsvirksomhed og afrejste over Bergen til New-York med norsk Passager-Dampskib for derfra at begive sig til sit Hjem i Zions Dale.

Ældste James F. Petersen, som har præsidere over Bergens Konference, er bestykket til at præsidere over Kristiania Konference, og Ældste Adolph M. Nielsen er bestykket til at præsidere over Bergens Konference.

Dødsfald.

Ældste Ernest M. Erntsen, født i Aarhus den 23. Januar 1876, der virkede som Missionær i Nordstaternes Missionsdistrikt, døde i Racine, Wisconsin, den 9. April 1915. Br. Erntsen blev bestykket til at udføre Missionsarbejde i Skandinavien den 8. Marts 1914, og virkede i Danmark i Aarhus Konference, til Flertallet af Missionærerne hersteds bleve løste i Oktober paa Grund af Krigen. Han døde af Lungesygdom. Liget blev hjemsendt til Loa, Wayne Stab, hvor Begravelsen foregik. Han var en nidkær Missionær, hvis Virksomhed var meget skattet. Han var 39 Aar og efterlader sig Hustru og 3 Børn.

Indhold:

Et Fredens Budskab.....	161	Tantejprog	171
Redaktionelt:		Foraarskonferencen i Kjøbenhavn.	172
Et Blik paa den skandinaviske		Den nye Grundlov	175
Mission.....	168	Afsløsning og Bestikkelser.....	176
Uddrag af Tale af Missionspræsident		Dødsfald.....	176
Hans J. Christensen.....	169		